

(၃၄) တန်ဆောင်မုန်း

ရပ်ဝေးတစ်မြို့တစ်ရွာကို ခရီးထွက်ရာမှ ညီညီအောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

“မိန်းမရေ ငါခရီးထွက်သွားတာ ၄-၅ လကြာတယ်၊ ဒီတော့ မင်းအတွက်အနမ်းတွေကို အတိုးနဲ့ဆပ်ပါရစေနော်”
ဟောမာနှင်းက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါက သီတင်းကျွတ်လအတွက်၊ ဒါက တန်ဆောင် မုန်း... ဒါက နတ်တော် ... ဒါ ... ပြာသို ...”

ခဏကြာလျှင် မသင်္ကာသလိုတွေ့သဖြင့် ဟောမာနှင်း အိမ်ပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်၏။ ကျောင်းမှပြန်ရောက်နေသော သူသားပေမှေးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... သား၊ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်နေတာလဲ”
ပေမှေးက သွားကျိုးနှစ်ချောင်းပေါ်အောင် ဖြဲလိုက်ပြီး

...

“တန်ဆောင်မုန်းကတည်းကပါမေမေ”။

(၃၅) ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်...

ဒေါ်မည်းကြုတ်က သူ့သမီး ကြည်ကြည်ကို ပြောလိုက်သည်။

“အောင်စည်သူကတော့ အရက်သမား သမီးရဲ့၊ မင်းမင်းထွန်းကတော့ လိမ်တာလေးတစ်ခုကလွဲလို့ အသောက် ဘစား အပျော်အပါးကင်းတယ်၊ သမီး ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ”

“ကိုအောင်စည်သူကိုပဲ ရွေးမယ်မေမေ”

သမီးဖြစ်သူ၏ အဖြေစကားကြောင့် ဒေါ်မည်းကြုတ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဟိုက အရက်သမားနော်”

ကြည်ကြည်က အပြုံးမပျက်ဘဲ ...

“အရက်သမားဆိုတာက အရက်ပဲသောက်တာ မေမေ ရဲ့၊ လူလိမ်ဆိုတာက ဘာရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားလို့မရဘူး၊ အကုန်လျှောက်လုပ်မှာ”။